

การศึกษาการสืบสายคัมภีร์ไบลาน
จากศัพท์ต่างที่ปรากฏ:
กรณีศึกษาคัมภีร์ที่มณิกาย
ฉบับไบลานอักษรขอม

**Tracing Back Manuscript Lineages
Through Their Variant Readings:
A Case Study from Khom Script
Manuscripts of the *Dīghanikāya***

บรรเจิด ชาวลิตเรื่องฤทธิ์

Bunchird CHAOWARITHREONGLITH

ศูนย์วิจัยพระไตรปิฎก DCI

DCI Tipitaka Research Center, DCI, Thailand

ตอบรับบทความ (Received) : 17 พ.ค. 2564

รับบทความตีพิมพ์ (Accepted) : 18 ธ.ค. 2564

เริ่มแก้ไขบทความ (Revised) : 18 พ.ค. 2564

เผยแพร่ออนไลน์ (Available Online) : 31 ม.ค. 2565

การศึกษาการสืบสายคัมภีร์ไบลาน จากศัพท์ต่างที่ปรากฏ: กรณีศึกษา คัมภีร์ที่ขนิทายฉบับไบลานอักษรขอม

บรรเจิด ขวลิขิตเรื่องฤทธิ์

บทคัดย่อ

โครงการพระไตรปิฎกวิชาการได้ทำงานสำรวจและรวบรวมต้นฉบับไบลานคัมภีร์ที่ขนิทายจากคัมภีร์ไบลาน 5 สายจารีต ได้แก่ สายอักษรสิงหล พม่า ขอม ธรรม และมอญ รวมทั้งสิ้นมากกว่า 100 ฉบับ แล้วคัดเลือกต้นฉบับไบลานเก่าแก่และเหมาะสมที่สุดจากแต่ละสายจารีตจำนวนทั้งสิ้น 48 ฉบับ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบต้นฉบับไบลานจำนวนมากเช่นนี้ นอกจากจะช่วยให้มองเห็นความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดคัมภีร์ไบลานสายต่างๆ ได้อย่างชัดเจนแล้ว ยังช่วยให้สาวย้อนกลับไปหาคำอ่านดั้งเดิมได้อย่างถูกต้องแม่นยำอีกด้วย ศัพท์ต่างระหว่างต้นฉบับไบลานที่เป็นพระไตรปิฎกบาลีทั้งที่ปรากฏข้ามสายอักษรและทั้งที่ปรากฏอยู่ในสายอักษรเดียวกันเปรียบเสมือนจิ๊กซอว์เล็กๆ ที่เมื่อนำมาต่อเข้าด้วยกันแล้วจะทำให้เห็นภาพใหญ่ของการสืบทอดคัมภีร์พระไตรปิฎกบาลีได้

บทความนี้ได้มุ่งเน้นศึกษาจิ๊กซอว์ดังกล่าวที่พบในต้นฉบับใบลานอักษรขอมของคัมภีร์ที่ฆนิกาย จนนำไปสู่ข้อสรุปว่า ประเทศไทยสามารถรักษาสืบทอดคัมภีร์พระไตรปิฎกบาลีมาได้อย่างต่อเนื่อง แม้จะประสบวิกฤตปัญหาที่คัมภีร์ใบลานได้สูญหายหรือถูกทำลายไปตามธรรมชาติหรือศึกสงครามต่างๆ อาทิเช่น เมื่อคราวเสียกรุงครั้งที่สอง เป็นต้น อีกทั้งยังสันนิษฐานได้อีกว่าพระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอมน่าจะมีการสืบสายต่อกันมาอย่างน้อย 2 สายย่อย คือ ต้นฉบับสายก่อนกรุงรัตนโกสินทร์ และต้นฉบับสายกรุงรัตนโกสินทร์

คำสำคัญ : ที่ฆนิกาย คัมภีร์ใบลาน อักษรขอม
โครงการพระไตรปิฎกวิชาการ

Tracing Back Manuscript Lineages Through Their Variant Readings: A Case Study from Khom Script Manuscripts of the *Dīghanikāya*

Bunchird CHAOWARITREONGLITH

Abstract

The Dhammachai Tipiṭaka Project has been working on surveying and collecting more than 100 manuscripts of the *Dīghanikāya*, which include those from the five major traditions: Sinhalese, Burmese, Khom, Tham and Mon. From these manuscripts, forty-eight manuscripts were chosen for editing a new critical edition. When working with such a number of manuscripts from various traditions, variant readings we have encountered in the course of editing the text have come to provide us a clearer picture of manuscript lineage, i.e. transmission confusion, and help us track back to the original reading more accurately than ever before. The variant readings, both within any one tradition and across traditions, can be used as tiny jigsaw pieces that give us an overall picture of manuscript

transmission - in this case the transmission of the Pāli canon. The present paper focuses on studying such jigsaw pieces found in Khom manuscripts of the *Dīghanikāya*. The study leads us to the conclusion that Thailand has preserved the transmission of Pāli canon throughout its history without discontinuity in spite of crises that can cause manuscripts to be lost or destroyed such as nature and war. In addition, it seems that we have found at least two sub-lineages of Khom manuscript: pre-Rattanakosin and Rattanakosin period, with the former being closer to Sinhalese and other Southeast Asian traditions than the latter.

Keywords : *Dīghanikāya*, Palm-leaf manuscripts, Khom, Critical edition, Dhammachai Tipiṭaka Project

บทนำ

ในการจัดทำคัมภีร์ทีฆนิกาย (DN) ฉบับใหม่ โครงการพระไตรปิฎกฉบับวิชาการได้ทำงานสำรวจและอนุรักษ์คัมภีร์ทีฆนิกายฉบับโบราณเป็นจำนวนมากกว่า 100 ฉบับ และได้คัดเลือกต้นฉบับโบราณฉบับที่มีอายุเก่าแก่จำนวน 48 ฉบับจากจารีตอักษรต่าง ๆ 5 สายจารีต¹ ได้แก่ ต้นฉบับโบราณสายอักษรสิงหล (C) พม่า (B) ขอม (K) ธรรม (T) และมอญ (M)² การศึกษาเปรียบเทียบต้นฉบับโบราณจำนวนมาก

---

¹ วิธีการคัดเลือกคัมภีร์โบราณเพื่อเป็นต้นฉบับในการศึกษาเปรียบเทียบนั้น จะแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ขั้นตอนแรก คือ คัมภีร์โบราณตามกลุ่มการสืบทอดโดยจะนำคัมภีร์โบราณทั้งหมดมาเปรียบเทียบกัน ทั้งจากบันทึกผู้จาร (colophon) อายุคัมภีร์ แหล่งที่มาของคัมภีร์ รวมถึงเนื้อความส่วนต่าง ๆ ในคัมภีร์ เช่น ข้อความที่มีคำอ่านที่แตกต่างกัน ชื่อพระสูตร ลักษณะการย่อข้อความที่เป็น ฯฯ หรือ ข้อความสรุปท้ายกลุ่มพระสูตรที่เรียกว่า อุทฺททาน เป็นต้น เมื่อแบ่งกลุ่มคัมภีร์โบราณได้แล้ว จะเข้าสู่ขั้นตอนที่สอง คือ การคัดเลือกตัวแทนต้นฉบับ ซึ่งโดยปกติแล้วจะคัดเลือกคัมภีร์โบราณที่เก่าแก่ที่สุดมาจากแต่ละกลุ่ม ทั้งนี้โดยคำนึงถึงเกณฑ์อายุคัมภีร์ แหล่งที่มาของคัมภีร์ และความสมบูรณ์ของคัมภีร์โบราณ สำหรับรายละเอียดวิธีการคัดเลือกคัมภีร์เพื่อเป็นต้นฉบับในการศึกษาเปรียบเทียบ สามารถศึกษาได้จาก Alexander Wynne, “A Preliminary Report on the Critical Edition of the Pāli Canon Being Prepared at Wat Phra Dhammakāya,” *Thai International Journal for Buddhist Studies* 4 (2013): 141-142 และ G. A. Somaratne, “Middle Way Eclecticism: The Text-Critical Method of the Dhammachai Tipiṭaka Project,” *Journal of Buddhist Studies* 12 (2015): 217–226.

² รายละเอียดต้นฉบับโบราณสำหรับการจัดทำคัมภีร์ทีฆนิกายมี 5 สายจารีตดังต่อไปนี้ โดยตัวเลขในวงเล็บ คือตัวเลขปีคริสต์ศักราชในการสร้างคัมภีร์

เช่นนี้ ทำให้มองเห็นร่องรอยการสืบสายพระไตรปิฎกบาลีฉบับโบราณได้ และจากการวิเคราะห์ศัพท์ต่าง³ของต้นฉบับโบราณข้างต้น โดยสังเกต

โบราณนั้น ๆ

คัมภีร์โบราณอักษรพม่า สืบลักขณธรรมคัมภีร์ต้นฉบับโบราณ B¹ (1679), B² (1768), B³ (1774), B⁴ (1792) และ B⁵ (1806) มหาวรรคมีต้นฉบับโบราณ B⁶ (1773), B⁷ (1832), B⁸ (1836), B⁹ (1839) และ B¹⁰ (1882) ปาฎีกาวรรคมีต้นฉบับโบราณ B¹¹ (1784), B¹² (1795), B¹³ (1832), B¹⁴ (1842) และ B¹⁵ (1883)

คัมภีร์โบราณอักษรสิงหล มีลักษณะการสืบทอดคัมภีร์ต่างจากพระไตรปิฎกสายเอเชียอาคเนย์ กล่าวคือ คัมภีร์ที่หมื่นกายสายสิงหลทั้ง 3 เล่ม ได้แก่ สืบลักขณธรรม มหาวรรค และปาฎีกาวรรค จะอยู่ในคัมภีร์โบราณมัดเดียวกัน มีต้นฉบับโบราณที่ใช้ดังนี้ C¹ (1744), C² (1783), C³ (1832), C⁴ (1855) และ C⁵ (ไม่ปรากฏปี)

คัมภีร์โบราณอักษรขอม สืบลักขณธรรมคัมภีร์ต้นฉบับโบราณ K¹ (1777 - สมัยกรุงธนบุรี), K² (1783-1809), K³ (1824-1851), K⁴ (1851-1868), K⁵ (ไม่ปรากฏปี) และ K⁶ (พบภายหลังว่า มีนัยสำคัญต่อการวินิจฉัยคำต่างไม่มากนัก ซึ่งจะได้พิจารณาถึงออกในภายหลัง) มหาวรรคมีต้นฉบับโบราณ K⁷ (ก่อน 1767 - สมัยอยุธยา), K⁸ (1781 - สมัยกรุงธนบุรี), K⁹ กับ K¹⁰ (1824-1851) และ K¹¹ (ไม่ปรากฏปี) ปาฎีกาวรรคมีต้นฉบับโบราณ K¹² (1807), K¹³ (1824-1851), K¹⁴ (1851-1868), K¹⁵ และ K¹⁶ (ไม่ปรากฏปี)

คัมภีร์โบราณอักษรธรรม สืบลักขณธรรมคัมภีร์ต้นฉบับโบราณ T¹ (1598), T² (1822), T³ กับ T⁴ (1836) และ T⁵ (ไม่ปรากฏปี) มหาวรรคมีต้นฉบับโบราณเพียงฉบับเดียว คือ T⁶ (1836) ปาฎีกาวรรคมีต้นฉบับโบราณ T⁷ (1820), T⁸ (1825), T⁹ และ T¹⁰ (1836)

คัมภีร์โบราณอักษรมอญ สืบลักขณธรรมคัมภีร์ต้นฉบับโบราณ M¹ (ไม่ปรากฏปี) มหาวรรคมีต้นฉบับโบราณ M² (ไม่ปรากฏปี) ปาฎีกาวรรคมีต้นฉบับโบราณ M³ (ไม่ปรากฏปี)

³ ศัพท์ต่าง ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “variant reading” ซึ่งบางครั้งในภาษา

ความสัมพันธ์ของศัพท์ต่างระหว่างสายการสืบทอดต้นฉบับโบราณ ซึ่งรูปแบบหลักที่พบเห็นได้บ่อย คือ ศัพท์ต่างในคัมภีร์โบราณแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคัมภีร์โบราณอักษรสิงหล และกลุ่มคัมภีร์โบราณในเอเชียอาคเนย์ จึงนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า คัมภีร์พระไตรปิฎกบาลีฉบับโบราณได้สืบทอดต่อกันมาจนถึงปัจจุบันเป็น 2 สายใหญ่ คือ สายสิงหล และสายเอเชียอาคเนย์ ซึ่งได้แก่ สายอักษรพม่า อักษรขอม และอักษรธรรม⁴

บทความนี้มุ่งเน้นศึกษาศัพท์ต่างที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับโบราณอักษรขอม ซึ่งนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า พระไตรปิฎกบาลีฉบับโบราณอักษรขอมน่าจะได้รับการสืบทอดต่อกันมาอย่างน้อย 2 สายย่อย คือ ต้นฉบับโบราณสายก่อนกรุงรัตนโกสินทร์ และต้นฉบับโบราณสายกรุงรัตนโกสินทร์ ทั้งนี้ต้นฉบับสายก่อนกรุงรัตนโกสินทร์จะเป็นคัมภีร์โบราณสมัยอยุธยาและสมัยกรุงธนบุรี ส่วนต้นฉบับสายกรุงรัตนโกสินทร์ที่ได้รับการสืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบันก็ได้กลายเป็นพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ (S^๑) ในปัจจุบัน

ไทยอาจแปลเป็น “คำต่าง” ก็มี คำนี้เป็นศัพท์เทคนิคที่ใช้ในวงการศึกษาเปรียบเทียบคัมภีร์ที่ใช้วิธีการเปรียบเทียบต้นฉบับลายมือเขียนหลาย ๆ ชุด เช่น คัมภีร์โบราณ เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องปกติแล้วจะพบคำอ่านที่ไม่ตรงกันระหว่างต้นฉบับเสมอ คำอ่านที่ไม่ตรงกันนี้เรียกว่า “ศัพท์ต่าง” หรือ “คำต่าง” หรือ “คำอ่านที่แตกต่างกัน”

⁴ สำหรับต้นฉบับโบราณอักษรขอมอยู่ได้แก่ M¹ (ไม่ปรากฏปี) M² (ไม่ปรากฏปี) และ M³ (ไม่ปรากฏปี) จากการศึกษาเปรียบเทียบเนื้อความทำให้ทราบว่า เป็นต้นฉบับโบราณที่คัดลอกต่อมาจากคัมภีร์โบราณอักษรขอมอีกทอดหนึ่ง ดังนั้นในบทความนี้จึงถือว่าต้นฉบับอักษรขอมอยู่ทั้ง 3 ฉบับ อยู่ในคัมภีร์โบราณสายอักษรขอม

1. ที่มาของปัญหา

เมื่อคราวเสียกรุงครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2310 กรุงศรีอยุธยาได้ถูกกองทัพพม่าทำลายลง คัมภีร์ใบลานอักษรขอมได้สูญหายหรือถูกทำลายในสงครามครั้งนั้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งรวมถึงคัมภีร์พระไตรปิฎกบาลี อรรถกถา ฎีกา และปกรณ์วิเศษต่างๆ ด้วยเหตุนี้ von Hinüber จึงได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า พระไตรปิฎกบาลีสายอักษรขอมเดิมนั้นได้ถูกทำลายจนขาดช่วงไป ต่อมาภายหลังจึงได้อาศัยคัมภีร์ใบลานสายอักษรสิงหลและสายพม่าในการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ โดยกล่าวไว้ดังนี้ว่า

Afterwards it took nearly a century to reassemble and reestablish the Pāli canon in Thailand by the help of the Sinhalese and the Burmese traditions, ... As far as the text is concerned, it holds an intermediate position somewhere between the Sinhalese and the Burmese text traditions [A. Taylor: *Paṭisambhidāmagga* Vol. I ...].⁵

หลังจาก [เสียกรุงครั้งที่ 2] ก็ต้องใช้เวลาเกือบร้อยปีในการรวบรวมและสร้างพระไตรปิฎกบาลีขึ้นมาใหม่ในประเทศไทย โดยอาศัยความช่วยเหลือจากจารีตสิงหลและพม่า ... จากเท่าที่พิจารณาเนื้อความก็พบว่า [พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ] มีสถานะอยู่ตรงกลางระหว่างสายจารีตสิงหลและพม่า [A. Taylor: *Paṭisambhidāmagga* Vol. I ...]

---

⁵ Oskar von Hinüber, “Pāli Manuscripts of Canonical Texts from North Thailand - A Preliminary Report.” *Journal of the Siam Society* 71 (1983): 75-76.

จะเห็นได้ว่า ข้อความข้างต้นเป็นการกล่าวโดยนัยว่า พระไตรปิฎกบาลีสายอักษรขอมที่สืบทอดมาถึงปัจจุบันนั้น ได้ขาดช่วงไปหลังเสียดังครั้งที่สอง และได้รวบรวมขึ้นมาใหม่โดยได้รับอิทธิพลจากพระไตรปิฎกบาลีสายอักษรสิงหลและอักษรพม่าเป็นอย่างมาก ซึ่งหากเป็นจริงแล้ว ก็ย่อมแสดงว่าพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐที่ใช้อยู่ในปัจจุบันน่าจะมีคำอ่านจากพระไตรปิฎกบาลีสายสิงหลและพม่าเข้าปะปนอยู่บ้างพอสมควร แต่เท่าที่ผู้เขียนได้ศึกษาเปรียบเทียบต้นฉบับโบราณคัมภีร์ที่มณฑลทมิฬ พบว่าข้อเท็จจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น อีกทั้งกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ยังระบุไว้ว่า แท้จริงแล้วเพียงสองปีภายหลังจากที่เสียดังครั้งที่ 2 พระเจ้ากรุงธนบุรีได้ทรงพบพระไตรปิฎกบาลีสายอักษรขอมอีกชุดหนึ่งที่เมืองนครศรีธรรมราช และทรงนำกลับมายังกรุงธนบุรี อีกทั้งยังรับสั่งให้พระเถระผู้ใหญ่ไปรวบรวมคัมภีร์พระไตรปิฎกฉบับอื่นๆ จากกัมพูชาและที่อื่นๆ อีก ต่อมาพระไตรปิฎกบาลีของประเทศไทยได้รับการฟื้นฟูขึ้นอีกครั้งในปี พ.ศ. 2331-2332 เมื่อคราวสังคายนาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และในที่สุดก็ได้สืบทอดมาถึงปัจจุบันเป็นพระไตรปิฎกบาลีฉบับสยามรัฐ⁶

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบเนื้อความของต้นฉบับโบราณคัมภีร์ที่มณฑลทมิฬทั้ง 48 ฉบับข้างต้น พบว่า พระไตรปิฎกบาลีสายอักษรขอมมีการสืบทอดที่มีลักษณะเฉพาะของตน ไม่ได้มีศัพท์หรือเนื้อความจากพระไตรปิฎกบาลีสายสิงหลหรือพม่าเข้ามาปะปนอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด ซึ่งผลการศึกษาข้อนี้สอดคล้องตามคำกล่าวของ

⁶ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ, *ตำนานหอพระสมุด หอพระมณเฑียรธรรม หอวิชาญาณ หอพุทธศาสนสังคหะ แลหอสมุดสำหรับพระนคร* (พระนคร: โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร, 2459), 4-5.

กรมพระยาดำรงราชานุภาพ กล่าวคือ ภายหลังจากการเสียดังกล่าวได้ไม่นาน พระไตรปิฎกบาลีสายอักษรขอมก็ได้รับการรวบรวมและฟื้นฟูขึ้นใน ตอนต้นของกรุงรัตนโกสินทร์ และคงรักษาการสืบสายพระไตรปิฎกของตนไว้ได้โดยไม่ได้ขาดตอนแต่อย่างใด

2. พระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอม สมัยก่อนและหลังกรุงรัตนโกสินทร์

จากต้นฉบับใบลานคัมภีร์ที่ฆนิกายที่ได้นำมาศึกษาเปรียบเทียบ ในครั้งนี้ มีต้นฉบับใบลานอักษรขอมจำนวนทั้งสิ้น 16 ฉบับ และมี ต้นฉบับใบลานอักษรขอมที่สร้างขึ้นก่อนสมัยรัตนโกสินทร์จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ ต้นฉบับสมัยกรุงธนบุรี 2 ฉบับ คือ K^1 (พ.ศ. 2320) กับ K^8 (พ.ศ. 2324) และต้นฉบับสมัยอยุธยา 1 ฉบับ คือ K^7 (ก่อน พ.ศ. 2310) จากการศึกษาเปรียบเทียบต้นฉบับใบลานของคัมภีร์ที่ฆนิกาย ทั้ง 48 ฉบับ โดยเน้นสังเกตศัพท์ต่างในต้นฉบับ K^1 , K^7 และ K^8 ทำให้ตั้งข้อสันนิษฐานได้ว่า พระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอมน่าจะมีการสืบทอดต่อกันถึงปัจจุบันอย่างน้อย 2 สายย่อย คือ สายก่อนกรุงรัตนโกสินทร์และสายกรุงรัตนโกสินทร์ โดยบทความนี้จะยกตัวอย่าง การศึกษาเปรียบเทียบที่นำไปสู่ข้อสันนิษฐานข้างต้นจำนวน 5 ตัวอย่าง

3. ลักษณะเฉพาะของต้นฉบับใบลานสายอักษรขอม

กรณีตัวอย่างที่ 1 ปัญหาศัพท์ต่างระหว่างคำว่า “อนุทฺยา” และ “รชฺชฺยา”

ตัวอย่างปัญหาแรกมาจาก “เตวิชชสูตร” ซึ่งเป็นพระสูตรที่ 13 ในคัมภีร์ทีฆนิกาย พระพุทธเจ้ายกอุปมาอุปไมยกับบุรุษที่พยายามข้ามแม่น้ำจิวรดีโดยที่ถุกมัดมืออยู่ด้วยโซ่/เชือก เสมือนพราหมณ์ผู้บริโศกคามคุณ 5 หลังจากตายแล้ว ย่อมไม่สามารถข้ามฝั่งไปอยู่ร่วมกับพรหมได้

อถ ปุริโส อาคจฺเจยฺย ปารตฺถิโก ปารคเวสี ปารคามิ
ปารนุ ตริตฺถกาโมฯ โส โอิริมตีเร ทพฺุหาย อนุทฺยา/รชฺชฺยา
ปจฺฉาพาทํ คาพฺุพฺุณฺณํ พทฺุโร ...⁷

ชายคนหนึ่งต้องการข้ามไปฝั่งโน้น แต่กลับเอาโซ่/เชือก
เหนี่ยวมัดแขนไพล่หลังแน่นหนาอยู่ที่ฝั่งนี้ ...⁸

ในที่นี้เราพบศัพท์ต่างจากต้นฉบับใบลานแต่ละสายจาริต ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มดังนี้

- อนุทฺยา (B³ C B^๑ C^๑ E^๑); อทฺุทฺยา (B^{2.4.5} T³); อนุทฺยา (T^๑);
อทฺุทฺยา (T^{1.2}); อทฺุยา adayā (T⁴)
- รชฺชฺยา (K S^๑)

ปัญหาศัพท์ต่างในตัวอย่างนี้ เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของพระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอมได้เป็น

⁷ DN (E^๑) I 245; (B^๑) I 230, para. 545; (S^๑) I 305 = ที.ล. 9/377/305

⁸ ดู ที.ล. 9/545/239 (ไทย.มจร)

อย่างดีว่า ไม่ได้มีอิทธิพลจากคำอ่านของพระไตรปิฎกบาลีสายอักษรสิงหลหรืออักษรพม่าเข้ามาปะปนแต่อย่างใด

ในที่นี้จะเห็นได้ว่า หลักฐานต้นฉบับไบลานทั้งหมดอ่านว่า “อนุชญา (โดยไซ)” ในขณะที่ต้นฉบับไบลานอักษรขอมทุกฉบับรวมทั้งพระไตรปิฎกบาลีฉบับสยามรัฐอ่านว่า “รชชญา (โดยเชือก)” ซึ่งไม่ว่าจะเป็นคำอ่านใดก็สอดคล้องเข้ากับบริบททั้งคู่ แต่เมื่อพิจารณาจากน้ำหนักของหลักฐานทั้งหมดแล้ว ศัพท์ดั้งเดิมในที่นี้น่าจะเป็นคำว่า “อนุชญา” มากกว่า อีกทั้งหากมองว่าทิศทางการสืบทอดเป็น อนุชญา > รชชญา ก็สอดคล้องกับธรรมชาติทั่วไปในการสืบทอดคัมภีร์โบราณด้วย กล่าวว่ามีแนวโน้มที่จะนำศัพท์ที่เข้าใจง่ายกว่าหรือศัพท์ที่พบเห็นบ่อยกว่า มาแทนที่ศัพท์ที่เข้าใจยากหรือศัพท์ที่ไม่ค่อยพบเห็น

4. การสืบสายย่อยของพระไตรปิฎกบาลี ฉบับไบลานอักษรขอม

กรณีตัวอย่างที่ 2 ปัญหาศัพท์ต่างระหว่างคำว่า “ภควนุตฺโตคมํ”, “ภควนุตฺโตคมํ” และ “ภควนุตฺตอานนุทฺตํ”

ตัวอย่างปัญหานี้มาจากตอนท้ายของ “สุภสุตฺต” ซึ่งเป็นพระสูตรที่ 10 ในคัมภีร์ที่ขนิภาย เมื่อสุภมาถนพพิงธรรมจากพระอานนทฺแล้วเกิดจิตเลื่อมใส จึงปฏิญาณตนขอถึงพระรัตนตรัย

เอวเมว โภตา อานนุเทน อเนกปริยาเยน ธมฺโม ปกาสิ-
โตฯ เสาหนํ, โภ อานนุท, ภควนุตฺโตคมํ / ภควนุตฺโตคมํ /

ภวนต์ อานนุท์ สรณฺ คจฺฉามิ ธมฺมญฺจ ภิกฺขุสงฺฆญฺจ ...⁹

ท่านอานนุท์ประกาศธรรมแจ่มแจ้งโดยประการต่างๆ
[เช่นนั้นแล้ว] ... ข้าพเจ้านี้ขอถึงท่าน**พระโคตมผู้มีพระภาค-**
เจ้า/ท่านพระโคตมผู้เจริญ/ท่านพระอานนุท์ผู้เจริญ พร้อม
ทั้งพระธรรมและพระสงฆ์เป็นสรณะ ...¹⁰

ในที่นี้เราพบศัพท์ต่างจากต้นฉบับใบลานแต่ละสายจาริต ซึ่ง
สามารถแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- **ภควนต์ โคตม** ($B^4 C^{1.2.4.5} K^{1.5} C^e E^e$)
- **ภวนต์ โคตม** ($B^{1.2.3.5} C^3 T^5 B^e S^e$)
- **ภวนต์ อานนุท์** ($K^{2.3.4} T^{1.3.4}$); **ภวนต์ อานนุท** (T^2)

จากศัพท์ต่างข้างต้น เราอาจแบ่งหลักฐานตามศัพท์ต่างได้เป็น
2 กลุ่มใหญ่ๆ ก่อน คือ กลุ่มหลักฐานส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงพระพุทธเจ้า
(ภควนต์ โคตม / ภวนต์ โคตม) ซึ่งรวมถึงต้นฉบับใบลานอักษรขอม
สมัยกรุงธนบุรีด้วย (K^1)¹¹ และกลุ่มหลักฐานที่กล่าวถึงพระอานนุท์ (ภ
วนต์ อานนุท์) ซึ่งได้แก่ ต้นฉบับส่วนใหญ่ของใบลานอักษรขอมและ
อักษรธรรม ($K^{2.3.4} T^{1.3.4}$) ประเด็นปัญหาในที่นี้ คือ เมื่อสุภพราหมณ์เกิด
เลื่อมใสศรัทธาแล้วขอถึงพระรัตนตรัย สุภพราหมณ์ได้ขอถึงพระพุทธเจ้า
หรือพระอานนุท์เป็นสรณะกันแน่ แม้ว่าพระ-สูตรนี้จะเป็นเหตุการณ์ที่

⁹ DN (E^e) I 210; (B^e) I 204, para. 480; (S^e) I 272 = ที.สี. 9/337/272

¹⁰ ดู ที.สี. 9/480/212 (ไทย.มจร)

¹¹ ต้นฉบับใบลานอักษรขอม K^5 ไม่ปรากฏปีที่สร้าง แต่จากการเปรียบเทียบเนื้อความแล้ว พบว่าต้นฉบับ K^5 น่าจะเป็นฉบับที่คัดลอกมาจากสายการสืบสายของ K^1 ซึ่งเป็นต้นฉบับสมัยกรุงธนบุรี

เกิดขึ้นภายหลังจากพุทธปรินิพพาน และพระอานนท์เป็นผู้แสดงธรรมมา โดยตลอดพระสูตร จนกระทั่งสุภพราหมณ์เกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนา แต่ข้อความตอนนี้เป็นารขอถึงพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ดังนั้นสุภพราหมณ์จึงน่าจะขอเข้าถึงพระพุทธเจ้าเป็น สรรณะมากกว่าตัวพระอานนท์เสียเอง แม้พระอานนท์จะเป็นผู้แสดง ธรรมมาตั้งแต่ต้นพระสูตรก็ตาม นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาเนื้อความ แวดล้อมแล้ว จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หลักฐานใบลานกลุ่มหลังที่ กล่าวว่่า เป็นการขอถึงพระอานนท์เป็นสรณะนั้น น่าจะเกิดจาก ความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดคัมภีร์ใบลาน

กลุ่มหลักฐานใบลานที่กล่าวว่่าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
เอสาห์ โภ อานนุท ภา(ค)วณฺตํ โคตมํ สรณํ คจฺจามิ ธมฺมญฺจ ภิกฺขุ
สงฺฆญฺจ

กลุ่มหลักฐานใบลานที่กล่าวว่่าขอถึงพระอานนท์เป็นสรณะ
เอสาห์ (ภนฺเต)¹² ตํ ภวณฺตํ อานนุทํ สรณํ คจฺจามิ ธมฺมญฺจ ภิกฺขุ
สงฺฆญฺจ

จะเห็นได้ว่า ต้นฉบับใบลานกลุ่มหลังน่าจะเกิดเนื้อความเดิมที่ กล่าวถึงพระอานนท์ในรูปอาลปนวิภัตติ (Vocative) (อานนุท “ดูก่อน พระอานนท์”) ซึ่งเป็นการเอ่ยนามพระอานนท์ในฐานะคู่สนทนา ได้ คลาดเคลื่อนกลายมาเป็นพระอานนท์ในรูปทุตติยาวิภัตติ (Accusative) (อานนุท “ซึ่งพระอานนท์”) ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค จนกลาย เป็นการขอถึงพระอานนท์เป็นสรณะแทนพระพุทธเจ้าไป โดยจะเห็น

¹² ต้นฉบับใบลานอักษรธรรม T^{1.2.3.4.5} ไม่ปรากฏคำว่า “ภนฺเต” ที่พบใน ต้นฉบับใบลานอักษรขอม K^{2.3.4}

ร่องรอยความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดที่ได้จากต้นฉบับใบลาน T² ที่ยังคงพระอานนท้อยู่ในรูปอาลปนวิภัติอยู่ (ภควนุตฺ อานนท) ลักษณะความคลาดเคลื่อนของเนื้อความในคัมภีร์ใบลานในทำนองนี้ มีปรากฏให้เห็นอยู่เป็นระยะ แต่การศึกษาเปรียบเทียบต้นฉบับคัมภีร์ใบลานจำนวนมากจากทุกสายจาริตอักษรเช่นนี้ จะช่วยให้สามารถมองเห็นความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดคัมภีร์ใบลานได้อย่างชัดเจน และสามารถสาวย้อนกลับไปหาศัพท์ดั้งเดิมได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

เมื่อทราบแน่ชัดแล้วว่า สุภพราหมณ์ขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรณะต่อไปจะได้เข้าสู่ประเด็นปัญหาที่ 2 ในหัวข้อนี้ คือ ศัพท์ต่างระหว่างคำว่า “ภควนุตฺ โคตม” และ “ภวณุตฺ โคตม” ซึ่งโดยปกติแล้ว เมื่อจะกล่าวถึงพระพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกบาลีมักมีรูปแบบการเรียกพระพุทธองค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่ การใช้คำเดี่ยว ๆ ว่า “ภควนุตฺ (ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า)” ซึ่งเป็นคำที่ผู้ที่มีศรัทธาแล้วใช้เรียกพระพุทธเจ้า หรือการใช้คำสองคำว่า “ภวณุตฺ โคตม (ซึ่งท่านพระโคตมผู้เจริญ)” ซึ่งเป็นคำที่ผู้ที่ไม่ได้ศรัทธาใช้เรียกพระพุทธเจ้า

หากยึดตามหลักการข้างต้นนี้ คำอ่านว่า “ภควนุตฺ โคตม (ซึ่งท่านพระโคตมผู้มีพระภาคเจ้า)” ก็จะกลายเป็นคำที่ซ้ำซ้อนเกินไป อีกทั้งข้อความคู่ขนานที่เป็นการขอถึงพระรัตนตรัยในคัมภีร์ภาษาสันสกฤตก็ใช้คำว่า “ภควนุต” เพียงคำเดียวเท่านั้น¹³ ดังนั้นในที่นี้คำอ่านว่า “ภวณุตฺ โคตม” น่าจะเป็นคำอ่านที่เหมาะสมที่สุด¹⁴

¹³ เอโซห์ ภควัตฺ ศรณํ คจฺจามิ ธรรมญจ ภิกฺขุสฺสํ จ (CPS §16.16)

¹⁴ อย่างไรก็ตาม เรายังไม่มีข้อสรุปเด็ดขาดสำหรับปัญหาศัพท์ต่างระหว่างคำว่า ภควนุตฺ/ภวณุตฺ โคตม เนื่องจากเราพบว่ารูปแบบการขอถึงพระพุทธเจ้า “ภควนุตฺ ศรณํ คจฺจามิ” ไม่มี “โคตม” เช่นเดียวกับในคัมภีร์ภาษาสันสกฤต) ปรากฏอยู่ในต้นฉบับใบลานทุกฉบับของทุกสายจาริตในสามัญญผลสูตร มหา-

อย่างไรก็ตาม เมื่อสังเกตเฉพาะต้นฉบับโบลานอักษรขอม จะพบว่า มีคัมภีร์โบลานแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มแรกที่ประกอบด้วยต้นฉบับ K^1 ในสมัยกรุงธนบุรี และต้นฉบับ K^5 ที่ไม่ปรากฏปี มีคำอ่านว่า “ภควนฺตฺ โคตมฺ” ในขณะที่ต้นฉบับอักษรขอมอื่นๆ ในกลุ่มที่สองอ่านว่า “ภควนฺตฺ อานนฺทฺ” ซึ่งเกิดจากความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดคัมภีร์โบลานตามที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

กรณีตัวอย่างที่ 3 ปัญหาศัพท์ต่างระหว่างคำว่า “ปคฺษรณฺ” “ปคฺษรณฺนิ” และ “ปคฺษรติ”

ตัวอย่างปัญหานี้ปรากฏอยู่ใน “สุภสฺสูตร” ซึ่งเป็นพระสูตรที่ 10 ในคัมภีร์ทีฆกาย ซึ่งเป็นการอุปมาอุปไมยถึงสภาวะธรรมในปฐมฌานร่างกายของภิกษุชุ่มชื่นเอิบอิมไปด้วยปีติและสุขราวกับก้อนผงธุวที่ชุ่มชื่น

สีหนาทสูตร และไปฏฐปาทสูตรด้วย จึงทำให้ปัญหานี้อาจมีความเป็นไปได้อย่างน้อย 2 กรณี คือ

กรณีแรก : ภควนฺตฺ > ภควนฺตฺ โคตมฺ > ภควนฺตฺ โคตมฺ กล่าวคือ ศัพท์ดั้งเดิมเป็น “ภควนฺตฺ” คำเดียวเท่านั้น ต่อมาในระหว่างการสืบทอดคัมภีร์โบลานมีคำว่า “โคตมฺ” แทรกเข้ามาเป็น “ภควนฺตฺ โคตมฺ” ซึ่งเป็นรูปแบบที่ซ้ำซ้อนเกินไปตามที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น จึงมีการปรับคำเป็น “ภควนฺตฺ โคตมฺ” ในที่สุด

กรณีที่สอง : ภควนฺตฺ | ภควนฺตฺ โคตมฺ > ภควนฺตฺ โคตมฺ กล่าวคือ ศัพท์ดั้งเดิมมีการใช้ต่างกัน 2 รูปแบบตั้งแต่แรกอยู่แล้ว คือ “ภควนฺตฺ” และ “ภควนฺตฺ โคตมฺ” แต่ต่อมาเกิดความคลาดเคลื่อนระหว่างการสืบทอดคัมภีร์โบลานจนมีการนำรูปแบบดั้งเดิมทั้งสองมารวมกันเกิดเป็นคำอ่าน “ภควนฺตฺ โคตมฺ” ขึ้นมา

สาสุส นหานิยปิณฺฐิ เสนหานุคตา เสนหปรเตตา สนฺต-
รพาหิรา ผุตา สิเนเหน, น จ **ปคฺขรณิ/ปคฺขริณี/ปคฺขรติฯ**¹⁵
ก่อนฤดูตัวนั้น¹⁶ที่ย่างซึ่มไปจับก็ติดกันหมด ความซุ่มซึ่ม
แผ่ไปทั่วทั้งด้านในด้านนอก แต่ก็ไม่ได้กระจายออก ...¹⁷

ในที่นี้เราพบศัพท์ต่างจากต้นฉบับโบราณแต่ละสายจาริต ดังนี้

- ปคฺขรณิ (B^e C^e [E^o]); **ปคฺขรณิ** (C² K⁵); ปคฺขรณี (C¹);
- ปคฺขมทินณิ (K¹)**
- ปคฺขริณิ (B^{1.3}); ปคฺขริณี (B⁴); ปคฺขริณี (B⁵)
- **ปคฺขรติ** (C^{3.5} K^{2.3.4} T^{1.2.3.4} S^o); ปคฺขริติ (T⁵)
- ไม่ปรากฏ (B² C⁴)

หากอนุโลมปัญหาเล็กน้อยเรื่องสระ อิ/อิ ที่เป็นเสียงสั้นยาว
และเรื่อง ณ/น แล้ว คำอ่านที่มีนัยสำคัญอาจแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ
(1) ปคฺขรณิ และ ปคฺขริณิ ซึ่งมีรากศัพท์เป็น ป+√ขร “กระจายออก”
ทำหน้าที่เป็นคุณศัพท์ในประโยค และ (2) ปคฺขรติ ซึ่งมีรากศัพท์เดียวกัน
“ยอมกระจายออก” ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักในประโยค หลักฐานโบราณ

¹⁵ DN [(Ee) | 74]; (Be) | 201, para. 467; (S^o) | 260 = ที.สี. 9/325/260

¹⁶ ที.สี. 9/467/203 แปลว่า “พอดกเย็น” ซึ่งมาจากศัพท์บาลีว่า “สายั”
แต่ศัพท์นี้เกิดจากความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดคัมภีร์โบราณเนื่องจากความ
คล้ายคลึงกันของรูปอักษร “สายั” กับ “สาสุส” ในชุดอักษรฝั่งเอเชียอาคเนย์
คือ พม่า มอญ ธรรม และขอม. ดูรายละเอียดได้จาก บรรรเจิต ชวลิตเรื่องฤทธิ์.
“การศึกษาเปรียบเทียบพระไตรปิฎกบาลีฉบับโบราณเพื่อวินิจฉัยคำต่างในพระ
ไตรปิฎก: กรณีศึกษาจากสุกสูตรแห่งคัมภีร์ทีฆนิกาย.” *วารสารธรรมธารา* ปีที่
5, ฉบับที่ 1 (8), (มกราคม-มิถุนายน 2562): 146-147.

¹⁷ ดู ที.สี. 9/467/203 (ไทย.มจร)

ส่วนใหญ่รวมทั้งต้นฉบับไบลนอักษรขอมสมัยกรุงธนบุรี (K^{1.5}) สนับสนุนคำอ่านกลุ่มแรก ในขณะที่หลักฐานไบลนอักษรธรรมทุกฉบับและอักษรขอมสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ (K^{2.3.4}) รวมถึงต้นฉบับไบลนอักษรสิงหล 2 ฉบับ สนับสนุนคำอ่านในกลุ่มที่สอง แต่หากพิจารณาจากโครงสร้างของประโยคดังแสดงไว้ด้านล่างต่อไปนี้

สาสุส นหานิยปิณฺฐิ เสนหานุคตา เสนหปรเวตา สนฺตรพาหิรา
ผฺตา สีเนเหน, น จ ปคฺฆ[รฺริ]ณฺิ/ปคฺฆรติ

เนื่องจาก “สาสุส” ซึ่งเป็นผลจากการสนธิของ “สา อสุส” โดยคำว่า “อสุส” มีรากศัพท์จาก √อสุ และอยู่ในรูปสัถตตมีวิภตติ (Optative) ได้ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยคนี้อยู่แล้ว ทำให้คำอ่าน “ปคฺฆรติ” มีน้ำหนักน้อยลง ดังนั้นศัพท์ดั้งเดิมจึงน่าจะเป็น “ปคฺฆรณฺิ” มากกว่า ซึ่งเป็นคำอ่านมีต้นฉบับไบลนอักษรสิงหลและขอมรองรับ

ในที่นี้จะเห็นว่า ต้นฉบับไบลนอักษรขอมสมัยกรุงธนบุรี (K¹) มีคำอ่านว่า “ปคฺฆทินณฺิ” ซึ่งน่าจะเป็นคำอ่านของสายสิงหลกับพม่าผสมกัน หรืออาจเป็นเพียงข้อผิดพลาดในการจารเท่านั้นก็ได้ อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า ต้นฉบับไบลนอักษรขอมมีการสืบทอดแยกออกเป็น 2 สายย่อย และต้นฉบับไบลนอักษรขอมสมัยกรุงธนบุรีอยู่ในกลุ่มคำอ่านที่ดั้งเดิมกว่า

**กรณีตัวอย่างที่ 4 ปัญหาศัพท์ต่างระหว่างคำว่า “พฺรวิตฺ”
“พฺรุเมตฺ” และ “พฺรุตฺ”**

ตัวอย่างปัญหานี้ปรากฏอยู่ใน “อัมพฺฏฐฺสูตฺร” ซึ่งเป็นพระสูตรที่ 3

ในคัมภีร์ทีฆนิกาย โดยอัมพัญญุสมาณพได้ขอให้พระพุทธเจ้าทวนคำถาม
ที่พระองค์ทรงถามอัมพัญญุสมาณพไปแล้วถึงสามครั้ง

ก็ เอตํ ภวํ โคตโม อาหฯ ปุณ ภวํ โคตโม **พรวิตฺตุ/พรุเมตฺตุ/
พรวุตฺตุ** ตึฯ¹⁸
“ท่านพระโคตมตรัสอะไร ท่านพระโคตมโปรดตรัสอีก
ครั้งเถิด”¹⁹

ในที่นี้เราพบศัพท์ต่างจากต้นฉบับโบราณแต่ละสายจารีต ดังนี้

- พรวิตฺตุ (B^{1.2.3.5} K¹ B^๑); พรวิตฺตุ (T^{1.2.3.4}); พรวินฺนุ (B⁴); พรวิตฺตุ (C^๑);
อพรวิตฺตุ (T⁵)
- พรุเมตฺตุ (C^{1.3.4}); พรุเมตฺตุ (C^{2.5} E^๑)
- พรวุตฺตุ (K^{2.3.4} S^๑); พรวุญ (K⁵)

ปัญหานี้เป็นตัวอย่างที่น่าสนใจที่สุดตัวอย่างหนึ่ง เมื่ออนุโลม
ปัญหาสระเสียงสั้นยาวซึ่งเป็นปัญหาปลีกย่อยและพิจารณาโดยภาพ
รวมแล้วจะเห็นได้ว่า มีศัพท์ต่างทั้งหมดมาจากรากศัพท์เดียวกัน คือ
√พฺร “กล่าว” อีกทั้งยังมีรูปศัพท์เป็นปัญจมีวิภัตติ (Imperative) ที่มีความ
หมายเหมือนกัน คือ “จงกล่าว” แต่ความแตกต่างกันของศัพท์ต่างใน
ปัญหาข้อนี้อยู่ที่การประกอบรูปศัพท์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ ซึ่งเมื่อ
ถอดสนธิที่ทำยศัพท์แล้ว จะได้รูปศัพท์ดังต่อไปนี้

“พรวิตฺตุ” ซึ่งพบในต้นฉบับโบราณอักษรพม่าและอักษรธรรมเป็น
หลัก และยังรวมถึงต้นฉบับโบราณอักษรขอมสมัยกรุงธนบุรี (K¹)

¹⁸ DN (E^๑) I 95; (B^๑) I 89, para. 272; (S^๑) I 124 = ที.สี. 9/152/124

¹⁹ ดู ที.สี. 9/272/95 (ไทย.มจร)

“พฺรูเมตฺ” ซึ่งพบในต้นฉบับโบราณอักษรสิงหลเป็นหลัก
“พฺรูตฺ” พบในต้นฉบับโบราณอักษรขอมสมัยกรุงรัตนโกสินทร์
เท่านั้น

อันที่จริงแล้ว Geiger นักวิชาการชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงด้านการศึกษาภาษาบาลี ก็ได้รับทราบถึงปัญหานี้เช่นกัน และเขาได้แสดงความเห็นไว้ว่า รูปศัพท์ “พฺรูเมตฺ” ที่พบในต้นฉบับโบราณอักษรสิงหลเป็นรูปศัพท์ที่น่าสงสัย²⁰ นอกจากนี้ Somaratne ยังได้พิจารณาคำว่า “พฺรูเมตฺ” ที่พบในต้นฉบับโบราณอักษรสิงหล ประกอบกับคำว่า “พฺรูตฺ” ที่พบในต้นฉบับโบราณอักษรขอมสมัยรัตนโกสินทร์ แล้วได้เสนอแนวคิดที่น่าสนใจในการอธิบายปัญหานี้ไว้ว่า ศัพท์ดั้งเดิมน่าจะเป็น “พฺรูตฺ เม (จงกล่าวกับข้าพเจ้า)” แต่เกิดความคลาดเคลื่อนในการสืบทอดคัมภีร์โบราณตั้งแต่ในยุคแรก ๆ ทำให้มีการสลับตำแหน่งกันของเสียง “ตฺ” และ “เม” จนกลายเป็นรูปศัพท์ “พฺรูเมตฺ” ซึ่งเป็นคำอ่านกลุ่มที่สองที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับโบราณอักษรสิงหล²¹ ในขณะที่ Yamanaka (Forthcoming) ได้เสนอให้ใช้คำอ่านว่า “พฺรูวิตฺ” ซึ่งเป็นรูปศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในเนื้อความพระไตรปิฎกที่คัมภีร์สัตทหนิติได้อ้างอิงและยกมาแสดงไว้^{22 23} อย่างไรก็ตาม ประเด็นปัญหานี้ยังเปิดกว้างสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป สำหรับต้นฉบับโบราณอักษรขอมนั้นจะเห็นได้ว่า ต้นฉบับสมัย

---

²⁰ Wilhelm Geiger, *A Pāli Grammar*. Trans. Batakriṣṇa Ghosh. Revised and Edited by K. R. Norman. (Oxford: PTS, 2005), 141.2.

²¹ G. A. Somaratne, “Middle Way Eclecticism: The Text-Critical Method of the Dhammachai Tipiṭaka Project.” *Journal of Buddhist Studies* 12 (2015): 230.

²² ดู Saddanīti 422

²³ Yukio Yamanaka, *Dīghanikāya vol. 1: Sīlakkhandhavagga*. Dhammachai Tipiṭaka Series. Forthcoming.

กรฺจนบุรี (K¹) อ่านว่า “พฺรวิตุ” ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกับคำอ่านของ ต้นฉบับใบลานอักษรพม่าและอักษรธรรม ในขณะที่ต้นฉบับสมัยกรุงรัตนโกสินทร์อ่านว่า “พฺรุตฺ” ซึ่งเป็นคำอ่านที่ต่างจากต้นฉบับใบลานสายอักษรอื่น ๆ จะเห็นได้ว่า แม้ในตัวอย่างปัญหาข้อนี้ เราก็เห็นถึงการสืบสายย่อยออกเป็น 2 สาย ของพระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอม

กรณีตัวอย่างที่ 5 ปัญหาศัพท์ต่างระหว่างคำว่า “เทเว” และ “เทเวหิ”

ตัวอย่างปัญหานี้ปรากฏอยู่ใน “ชนวสภสูตร” ซึ่งเป็นพระสูตรที่ 18 ในคัมภีร์ทีฆนิกาย ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ต่างประทับอยู่กับเทวดาบริวารของตนในแต่ละทิศ

จตุตธาโร จ มหาราชา จตุทฺทิสา นิสินฺนา โหนฺติฯ ปุรตฺถิ
มาย ทิสาย ธรรมุโฐ มหาราชา ปจฺจามุโข นิสินฺโน โหติ **เทเว/
เทเวหิ** ปุรกุชฺตวา²⁴

ท้าวจตุมหาราชประทับอยู่ในทิศทั้ง 4 คือ 1. ทิศตะวันออกมีท้าวธรรมุมหาราช ประทับนั่งผินพระพักตร์ไปทางทิศตะวันตก มีพวกเทพอยู่เบื้องหน้า²⁵

ในที่นี้เราพบศัพท์ต่างในต้นฉบับใบลานจากแต่ละสายจาริต โดยแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

- **เทเว** (B^{6,9,10} C^{1,2,3,5} K⁷ B^e C^e E^o); **เทเว** (B^{7,8} C⁴ T)

²⁴ DN (E^o) II 207; (B^o) II 168, para. 282; (S^o) II 237 = ที.ม. 10/192/237

²⁵ ดู ที.ล. 10/282/212 (ไทย.มจร)

• เทเวหิ (K^{8.9.10.11} S^๑)

สำหรับปัญหานี้มีศัพท์ต่างเพียง 2 รูปแบบ คือ “เทเว ปุรกษตุ-
วา (มีซึ่งพวกเทพอยู่เบื้องหน้า)” และ “เทเวหิ ปุรกษตุวา (มีเบื้องหน้า
อยู่ด้วยพวกเทพ)” นอกจากต้นฉบับโบราณอักษรขอม K⁷ ที่เป็นโบราณ
สมัยอยุธยาแล้ว ต้นฉบับโบราณอักษรขอมที่เหลือทั้งหมดมีคำอ่านว่า
“เทเวหิ” ซึ่งอยู่ในรูปตติยาวิภตติ (Instrumental) พหูพจน์ ในขณะที่
ต้นฉบับโบราณของสายอักษรต่าง ๆ ที่เหลือทั้งหมดอ่านว่า “เทเว”
ซึ่งอยู่ในรูปทุติยาวิภตติ (Accusative) พหูพจน์ เมื่ออ่านประกอบเข้า
ประโยคแล้วจะเห็นว่า ความหมายโดยนัยของคำอ่านทั้งสองนั้นตรงกัน
อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า ต้นฉบับโบราณส่วนใหญ่สนับสนุนคำอ่าน
“เทเว” อีกทั้งการใช้งานรูปกริยา “ปุรกษตุวา” ก็มักจะใช้คู่กับคำนาม
ที่อยู่ในรูปตติยาวิภตติ เช่น ภควนุเตว ปุรกษตุวา เป็นต้น ดังนั้น
คำอ่าน “เทเว” จึงน่าจะเป็นคำอ่านที่ดั้งเดิมกว่า “เทเวหิ” ซึ่งเมื่อ
พิจารณาเฉพาะต้นฉบับโบราณอักษรขอมแล้วพบว่า มีการสืบทอด
คำอ่านแยกเป็น 2 สายย่อย โดยต้นฉบับสมัยอยุธยา (K⁷) มีคำอ่านที่ดี
กว่าต้นฉบับโบราณอักษรขอมที่เหลือ ซึ่งอยู่ในสมัยกรุงธนบุรี (K⁸) และ
สมัยรัตนโกสินทร์ (K^{9.10.11})

จากสภาพหลักฐานข้างต้นที่ต้นฉบับโบราณอักษรขอม K⁸ ซึ่ง
อยู่ในสมัยกรุงธนบุรีมีคำอ่านอยู่ในกลุ่มเดียวกับต้นฉบับโบราณอักษร
ขอมสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ได้แก่ K^{9.10.11} ได้ช่วยสร้างความเข้าใจเรื่อง
การแบ่งสายต้นฉบับโบราณอักษรขอมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ แม้เรา
จะแบ่งสายย่อยในการสืบทอดพระไตรปิฎกบาลีอักษรขอมออกเป็น
ต้นฉบับโบราณสายก่อนกรุงรัตนโกสินทร์และต้นฉบับโบราณสาย

กรุงรัตนโกสินทร์ก็ตาม แต่ไม่ได้หมายความว่า คำอ่านในต้นฉบับสายกรุงรัตนโกสินทร์จะเป็นคำอ่านที่เพิ่งมาเกิดขึ้นเมื่อต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ แต่อย่างใด การสืบสายย่อยของพระไตรปิฎกบาลีฉบับอักษรขอม น่าจะมีมาอยู่แล้วตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา เพียงแต่ว่าต้นฉบับสายกรุงรัตนโกสินทร์ได้เลือกที่จะสืบทอดคำอ่านของสายหนึ่งสายใดสายหนึ่ง (หรือหลายสายรวมกัน) มาเท่านั้น ดังจะเห็นได้อย่างชัดเจนจากต้นฉบับใบลานอักษรขอม K⁸ ในตัวอย่างปัญหานี้ ต้นฉบับใบลานนี้สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2324 ก่อนการสถาปนากรุงรัตนโกสินทร์ 1 ปี และก่อนหน้าการสังคายนาในสมัยรัชกาลที่ 1 เป็นเวลา 6-7 ปี แต่ก็มีคำอ่านเดียวกับต้นฉบับใบลานสายกรุงรัตนโกสินทร์ฉบับอื่น ๆ

5. บทสรุป

จากการศึกษาศัพท์ต่างในคัมภีร์ที่มณีกายที่พบในต้นฉบับใบลานอักษรขอมเปรียบเทียบกับศัพท์ต่างในต้นฉบับใบลานอักษรสิงหล อักษรพม่า อักษรมอญ และอักษรธรรม พบว่า แม้ภายหลังเสียกรุงครั้งที่ 2 ไปแล้ว แต่พระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอมในประเทศไทยก็ยังคงได้รับการรักษาสืบทอดต่อมาได้จนถึงปัจจุบัน โดยไม่ได้มีอิทธิพลจากต้นฉบับใบลานสายอักษรสิงหลและอักษรพม่าเข้ามาปะปนอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังพบอีกว่า พระไตรปิฎกบาลีฉบับใบลานอักษรขอมนั้นได้รับการรักษาสืบทอดต่อกันมาอย่างน้อย 2 สายย่อย คือ สายก่อนกรุงรัตนโกสินทร์ (K^{1.7.8}) และสายกรุงรัตนโกสินทร์ โดยต้นฉบับสมัยก่อนกรุงรัตนโกสินทร์มีความสอดคล้องตรงกับคำอ่านจากต้นฉบับใบลานอักษรสิงหลและอักษรพม่ามากกว่าต้นฉบับสมัย

กรุงรัตนโกสินทร์ ข้อเท็จจริงนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ต้นฉบับโบราณอักษรขอมสมัยกรุงรัตนโกสินทร์สามารถรักษาสืบทอดคำอ่านที่มีลักษณะเฉพาะในสายของตนไว้ได้ การทำสังคายนาพระไตรปิฎกเมื่อครั้งรัชกาลที่ 1 ในตอนต้นของกรุงรัตนโกสินทร์จึงได้ทำหน้าที่สำคัญในการทำให้ประเทศไทยสามารถรักษาสืบทอดพระไตรปิฎกบาลีมาถึงปัจจุบันได้โดยไม่ขาดช่วง ประวัติและบทบาทของการสังคายนาครั้งนี้จึงเป็นหัวข้อหนึ่งที่ควรศึกษาค้นคว้าในรายละเอียดต่อไป อย่างไรก็ตาม ยังมีความจำเป็นต้องศึกษาและแสดงข้อมูลศัพท์ต่างที่เข้าข่ายตามตัวอย่างข้างต้นเพื่อยืนยันข้อสรุปของบทความนี้ต่อไปอีกในอนาคต

อักษรย่อ

- B คัมภีร์ใบลานอักษรพม่า (Burmese)
- B^e พระไตรปิฎกหรืออรรถกถาบาลีอักษรพม่าฉบับฉัฐรัฐสังคีติ (Burmese edition)
- C คัมภีร์ใบลานอักษรสิงหล (Sinhalese)
- C^e พระไตรปิฎกหรืออรรถกถาบาลีอักษรสิงหลฉบับพุทธชยันตี (Ceylonese edition)
- CPS Catuspariṣat-sūtra (Waldschmidt 1957)
- DN ทีฆนิกาย
- E^e พระไตรปิฎกหรืออรรถกถาบาลีอักษรโรมันฉบับสมาคมบาลีปกรณ์ (European edition, PTS)
- K คัมภีร์ใบลานอักษรขอม (Khom)
- S^e พระไตรปิฎกหรืออรรถกถาบาลีอักษรไทยฉบับสยามรัฐ (Syāmaratṭha edition)
- T คัมภีร์ใบลานอักษรธรรม (Tham)

บรรณานุกรม

• ภาษาไทย

1. คัมภีร์

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. *พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539.

2. หนังสือ

กรมพระยาดำรงราชานุภาพ. *ตำนานหอพระสมุด หอพระมณฑิยธรรม หอวชิรญาณ หอพุทธศาสนสังคหะ แลหอสมุดสำหรับพระนคร*. พระนคร: โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร. 2459.

3. บทความ

บรรเจิด ชวลิตเรืองฤทธิ์. “การศึกษาเปรียบเทียบพระไตรปิฎกบาลีฉบับไบเบิลเพื่อวินิจฉัยคำต่างในพระไตรปิฎก: กรณีศึกษาจากสุกสูตรแห่งคัมภีร์ที่ขนิทาย.” *วารสารธรรมธारा* ปีที่ 5, ฉบับที่ 1 (ฉบับรวมที่ 8) (มกราคม-มิถุนายน 2562): 118-158.

• ภาษาต่างประเทศ

1. หนังสือภาษาอังกฤษ

Geiger, Wilhelm. *A Pāli Grammar*. Translated by Batakrishna Ghosh. Revised and Edited by K. R. Norman. Oxford: PTS. 2005.

Yamanaka, Yukio. *Dīghanikāya vol. 1: Sīlakkhandhavagga*. Dhammachai Tipiṭaka Series. Forthcoming.

2. บทความภาษาอังกฤษ

CHAOWARITHREONGLITH, Bunchird. “Tracing Back Manuscript Lineages Through Variant Readings: Focused on Khom Script Manuscripts of the Dīghanikāya.” *Journal of Indian and Buddhist Studies* 151 (2020): 1155-1159.

von HINÜBER, Oskar. “Pāli Manuscripts of Canonical Texts from North Thailand - A Preliminary Report.” *Journal of the Siam Society* 71 (1983): 75-88.

SOMARATNE, G. A. “Middle Way Eclecticism: The Text-Critical Method of the Dhammachai Tipiṭaka Project.” *Journal of Buddhist Studies* 12 (2015): 207–239.

WYNNE, Alexander. “A Preliminary Report on the Critical Edition of the Pāli Canon Being Prepared at Wat Phra Dhammakāya.” *Thai International Journal for Buddhist Studies* 4 (2013): 135–170.